

18.neděle mezidobí, C

Pán Ježíš zve učedníky k tomu, aby měli svou jistotu v lásce Otcově. A ta otázka, se kterou přichází někdo ze zástupu, je pro něho příležitostí, aby své učedníky upozornil, jakým pokušením je vlastnění majetku a zaměření se na hmotné věci, *tak jak to mají lidé tohoto světa.*

Dva bratry rozděluje to, co by je mělo spojovat. Láska k majetku zničila jejich lásku k otci a k sobě navzájem. Ježíš se brání tomu, aby rozsuzoval, protože nepřišel právě proto, aby naše spory nějakým způsobem řešil. Ale aby nás osvobodil od toho, co nás rozděluje, čili aby vytrhl ten kořen toho rozdělení.

Bohužel člověk se chce zachránit tím, že bude mít a vlastnit stále víc a přitom záchrana a pravé bohatství je právě v tom, co rozdává a použije z lásky pro dobro druhých. Ten muž v tom podobenství se ptá: Co mám dělat? To je dobrá otázka. Jenomže se ptá sám sebe a ne Boha. Sám si na ni odpoví, a špatně. Chová se jako blázen. Každý, kdo svou budoucnost staví na věcech, na tom, co má, nebo co v tomto světě dokonce tím pádem znamená, je jako blázen.

Vlastnění je opak děkování, vděčnosti, důvěry a okrádá člověka o vnitřní svobodu.

Zdánlivě mu dává jistotu, že je všechno v pořádku a přitom ho činí závislým na těch věcech, které nashromáždil.

Existuje způsob, jak se stát bohatým před Bohem a to je především se dívat na to, jak to dělá Bůh, jak to dělal Ježíš a jít jeho cestou.

Bůh je nejbohatší a všechno mu patří, právě proto, že všechno rozdává. Dává i sám sebe.

A ve skutečnosti máme jen to, co jsme použili k růstu lásky, a to také přináší (dává) život, zatímco každé vlastnění přináší smrt. A my si rozhodujeme mezi životem a smrtí tak prostým způsobem, jakým budeme také zacházet s těmi věcmi, které nám Pán Bůh k životu, pro život a pro konání lásky dává.

POSTAREJ SE TY!
„ÚKON ODEVZDANOSTI“
(proti úzkosti a zármutku)

*(Z knihy „Fui chiamato Dolindo, che significa dolore“.
Životopis kněze Dolinda Ruotolo (1882-1970), františkánského terciáře,
pohřbeného ve farnosti Neposkvrněné z Lurd a sv. Josefa dei Vecchi v Neapoli.)
Kněz Dolindo (bolest) Ruotolo z Neapole žil (1882-1970) a umřel v pověsti svatosti.
Napsal toto poučení o odevzdanosti Bohu, k němuž ho inspiroval sám Pán Ježíš.*

„Proč ztrácíte znepokojováním se hlavu?
Přenechejte starost o vaše věci Mně a vše se zklidní,
vpravdě vám říkám, že každý úkon opravdové, slepé a úplné odevzdanosti
vyvolá účinek, po němž toužíte a vyřeší ožehavé situace.
Odevzdat se Mi neznamená pachtit se, zlobit se a zoufat si,
a pak se obrátit na Mě se vzrušenou prosbou,
abych Já následoval vás a změnil vzrušení v modlitbu.
Odevzdat se znamená zavřít pokojně oči duše,
vzdálat myšlenky, které trápí, a spolehnout se na Mě,
protože jen Já vám můžu dát, abyste byli jako zkonejšené děti
v matčině náručí, na druhém břehu.

**To, co vás rozrušuje a dělá vám nesmírně zle,
je vaše uvažování, vaše myšlení, vaše utkvělá myšlenka
a vaše chtění postarat se za každou cenu o to, co vás zarmucuje.**
Kolik věcí vykonám, když se duše ve svých duchovním i materiálních
potřebách na Mě obrátí, dívá se na Mě a říká Mi
POSTAREJ SE TY“, zavře oči a spočine!

Máte málo milostí, když se namáháte sami si je vydobýt,
máte jich mnoho, když v modlitbě je plnost odevzdání se Mně.
V bolesti prosíte, abych vám ji odňal, ale abych ji odňal, jak vy myslíte...
Obracíte se na Mě, ale chcete, abych se přizpůsobil vašim idejím,
jste nemocní, kteří žádají na lékaři léčení, ale radí mu, jak je má léčit.

Nedělejte to tak, ale modlete se, jak jsem vás naučil v Otčenáši:
„POSVĚT SE JMÉNO TVÉ“,
to znamená buď oslaven v této mé potřebě –
„PŘIJĎ KRÁLOVSTVÍ TVÉ“,
to znamená vše ať ústí do Tvého království v nás a ve světě:
„BUĎ VULE TVÁ“, neboli postarej se Ty.

Já zasáhnu celou svou všemohoucností a rozřeším nejuzavřenější situace.
Hleď, ty vidíš, že nemoc postupuje místo aby mizela?
Nezneklidňuj se, zavři oči a s důvěrou mi řekni:
„Bud' vůle Tvá, postarej se Ty!“
Říkám ti, že se postarám, a že zasáhnu jako lékař
a udělám i zázrak, bude-li třeba.

Vidíš, že stav nemocného se zhoršuje?
Nerozčiluj se, zavři oči a řekni: **„POSTAREJ SE TY“**.
Říkám ti, že se postarám. Obavy, neklid a chtění myslet na následky
nějakého faktu jsou proti odevzdanosti.
Je to jako zmatek dětí, které si nárokují,
aby se matka postarala o jejich potřeby, ale chtějí se starat sami,
tak maří svým uvažováním a svými infantilními vrtochy její práci.
Zavřete oči a nechejte se nést proudem Mé milosti,
zavřete oči a nechejte Mě pracovat,
zavřete oči a myslte jen na přítomný okamžik,
odvráťte se od myšlenky na budoucnost jako od pokušení.
Odpočívejte ve Mě ve víře v mou dobrotu, a přísahám vám ve své lásce,
že když mi s těmito dispozicemi řeknete „POSTAREJ SE TY“,
Já se zcela postarám, potěším vás, osvobodím vás, povedu vás.

A když bych vás musel vést jinou cestou, než kterou vidíte vy,
vyučím vás, ponesu vás v náručí, protože není mocnějšího léku
než Mého zásahu z lásky.

Postarám se jen tehdy, když zavřete oči.

Jste ostražití, všechno chcete hodnotit, prozkoumat, na všechno myslet,
a tak se přenecháváte lidským silám nebo hůře – lidem –
a důvěřujete v jejich zásah.

To je to, co maří Moje Slova a Moje pohledy.
Jak toužím po vaší odevzdanosti, abych vás obdařil dobrodiním
a jak spěchám, když vás vidím znepokojené!

Satan usiluje právě o toto:
zneklidnit vás, aby vás vytrhl z Mého působení
a hodil vás jako kořist lidským iniciativám.
Důvěřujte proto jen Mně, odpočívejte ve Mě,
odevzdejte se Mi ve všem.
Dělám zázraky úměrně k plnému odevzdání se Mně
a žádnému svěření se sobě:
plýtvám poklady milostí, když vy jste zcela chudí!

Máte-li svoje prostředky, třeba jen trochu
nebo hledáte-li je, pak jste na přirozené rovině,
sledujete tedy přirozený běh věcí, který je často zapleten Satanem.
Žádný rozumář nebo myslitel nedělal zázraky, ani mezi svatými.

Ten, kdo se odevzdá Bohu, jedná božsky.
Když vidíš, že věci se komplikují, řekni se zavřenýma očima duše:
„JEŽÍŠI, POSTAREJ SE TY“.
A rozptyl se, protože tvoje mysl je vypjatá... je ti těžké vidět zlo.
Důvěřuj Mi, zapomeň na sebe.
Dělej to tak ve všech svých potřebách.
Dělejte to tak všichni a uvidíte velké, neustálé a tiché zázraky.
To vám přísahám při své Lásce.
Já se postarám, ujišťuji vás o tom.

Modlete se vždy s touto dispozicí odevzdanosti
a budete z toho mít velký pokoj a velké plody,
i když vám dám milost být obětí smíru a lásky, jež přináší utrpení.
Zdá se ti to nemožné?

Zavři oči a celou duší řekni:
„JEŽÍŠI, POSTAREJ SE TY“.
Neboj se já se postarám. A ty posvěť své jméno tím, že se pokoříš.
Tvoje modlitby nemají cenu smlouvy důvěrné odevzdanosti,
dobře si to zapamatujete. Není účinnější nověna než tato:

**„JEŽÍŠI, ODEVZDÁVÁM SE TI, POSTAREJ SE TY“
„ODEVZDEJ SE MÉMU SRDCI A UVIDÍŠ“**

Chci, abys věřil v Mou všemohoucnost, a ne ve svou činnost:
snaž se přivést k dílu Mě, a ne sebe v druhých.

Hledej Mou intimitu, vyslyš Mou touhu mít tě,
obohatit tě, milovat tě tak, jak chci Já.

Dej se vést, nechej Mě v tobě spočinout,

nechej Mě vylévat na tebe neustále Mou všemohoucnost.

Zůstaneš-li u Mě a nebudeš-li si dělat starosti o sebe,

běhat, abys šel, abys řekl udělal jsem,

tím Mi dokážeš, že věříš v mou všemohoucnost

a Já budu intenzívně pracovat s tebou,

když budeš mluvit, chodit, modlit se nebo spát,

protože „svým miláčkům dávám potřebné i ve spánku (*Žalm 126*).

Budeš-li se Mnou bez toho,

že bys chtěl běžet, ani se starat o cokoli pro sebe,

ale vložíš to s úplnou důvěrou ve Mě,

dám ti vše, co potřebuješ, podle Svého věčného plánu.

Dám ti (city) sentimenty, které od tebe chci,

dám ti velký soucit s bližním

a dám ti mluvit a dělat to, co budu chtít.

Tehdy bude tvoje dílo vycházet z Mé Lásky.

Já jediný, a ne ty s celou svou aktivitou,

mohu tvořit nové syny, kteří se rodí ze Mě.

Udělám jich o tolik víc,

o kolik víc budeš chtít být pravým synem jako Můj Jednorozený,

protože víš, že „budeš-li konat Mou Vůli, budeš Můj bratr, sestra a matka“,

abys Mě zrodil v druhých,

protože Já rodím nové syny tím, že si sloužím pravými syny.

To, co děláš ty, abys byl úspěšný, je jen dým ve srovnání s tím,

co konám Já ve skrytu srdcí těch, kteří Mě milují.

„Zůstaňte v Mé Lásce.

Zůstanete-li ve Mně a zůstanou-li ve vás Moje Slova,

proste o cokoli a dostanete to. (*Jan 15,7*).

18.neděle mezidobí, C

Příkladem chamtivosti a lakomství jsou v Písmu svatém Jidáš a Ananiáš se Safi-
rou. Zatímco apoštol Jidáš zatoužil vzít si zpět, co odvrhl, aby utekl před chudo-
bou; Ananiáš se Safirou se pokusili nechat si něco ze svého majetku,
který měli buď s důvěrou nabídnout apoštolům nebo rozdat bližním.

A proto v obou případech následuje trest smrti,
protože oba zločiny vybuchly z kořenů lakomství.

Jestliže padl tak přísný rozsudek nad těmi,
kteří nezatoužili po cizím majetku, ale pokusili se jen ušetřit vlastní, a
neměli touhu po dalším zisku, ale pouze vůli ponechat si, co už měli,
co soudit o těch, kteří touží shromážďovat peníze, které nikdy neměli,
a před lidmi předvádějí nahotu,

ale před Bohem se ukazuje, že jsou vnitřní žádostivostí bohatí?

Je nutné vyvarovat se nejen vlastnění peněz,

ale je zapotřebí z nitra vytlačit i samu touhu.

Vůbec neprospěje, že peníze nemáme, pokud bude v nás touha vlastnit je.

Může se totiž stát, že se nemoci lakomství nevyhne ani ten, kdo peníze
nemá,

a že mu dobrodiní nahoty není k ničemu,

protože nedokázal omezit neřestnou žádostivost.

Netěší se z dobra chudoby na základě ctnosti,

ale spokojí se s tím, že s ochablým srdcem nese vnucené břemeno.

Tak jako evangelium prohlašuje,

že i lidé, kteří jsou tělesně neposkvrnění, cizoloží v srdci,

tak mohou být lidé nijak nezatížení břemenem peněz odsouzeni s lakomci,
a to pro svou vnitřní náklonnost.

Chyběla jim totiž jen příležitost něco vlastnit, nikoli vůle.

Je žalostné snášet důsledky chudoby,

ale pro neřest marnivé vůle ztratit jejich ovoce.

Křesťan by se měl živit vlastní prací, a ne schovanými penězi.

Svým způsobem nikdy nejsme v důchodě.

18.neděle mezidobí, C

Boží slovo dnešní neděle mluví o chamtivosti a lakomství.

Základní lék na tento hřích je slavení neděle.

Neděle je jeden den v týdnu,

kdy se soustředíme na rodinu, přátele a různá potěšení,

a ne na to, jak vydělávat.

Slavení neděle je pravidelná týdenní připomínka,

že smyslem života není kariéra, peníze, práce, obchody,

a všechno to, s čím si děláme starosti.

Je to radost z Boha a potěšení z dobrých věcí, které nám Bůh dává.

Židovské a křesťanské pojetí posvátného dne znamená víc než jen den volna,

abychom se mohli zotavit a obnovit síly na týden, který je před námi.

Posvátný nedělní den není od toho,

aby nám pomáhal připravovat se na praktické požadavky,

kteřé nám klade život, na práci od pondělka do pátku nebo do soboty.

Je to právě naopak.

Práce, kterou vykonáváme, směřuje postupně ke skutečnému vrcholu,

ke dni, kdy se radujeme z Boha a jeho stvořených věcí.

Lakomství, chamtivost a lačnost nám právě toto zkomplikuje.

Lačnost v našem nitru nám našeptává,

že máme před sebou ještě hrozně mnoho práce,

a abychom něčeho dosáhli,

třeba povýšení v práci, dalšího vědeckého titulu, rozšíření svého vlivu,

budeme muset teď hned pokračovat.

Avšak Boží hlas nám říká něco jiného.

Spokoj se s tím, co máš a vůbec s tím, že jsi,

nepracuj přes příliš a nedělej si z toho výčitky.

18.neděle mezidobí, C

V dnešním světě je častý názor, že se můžeme naobědvat nikoli z dobré vůle řezníka nebo pekaře, ale proto, že dbají svých vlastních zájmů. Ve filmu Wall Street říká herec Michael Douglas: „Lakomství zachrání Spojené státy americké“. Jako křesťané máme správně rozlišovat podle správné filosofie? Vlastní zájem se od lakomství liší, ale může se lakomstvím stát. Vlastní zájem má totiž své meze, jimiž jsou zájmy jiných. Pokud moje touha zbohatnout znamená, že začnu okrádat svého zaměstnavatele tím, že zcela vědomě budu falšovat své výdaje spojené s prací, pak se z mého vlastního zájmu stává lakomství a chamtivost. Lakomství dělá z věci cíle, modly a bůžky. A když se z něčeho stvořeného stane bůžek, je z toho ďábel. V katechismu katolické církve se píše: „Jsou obchodníci a velkododavatelé, kteří si přejí nedostatek zboží a drahotu a těžce nesou, že vedle nich jsou i druzí, kteří prodávají a kupují, a to proto, aby sami mohli prodávat dražší a kupovat levněji. Měřítkem štěstí mnoha lidí je úspěch a úspěch je měřítkem váženosti. To vychází z přesvědčení, že kdo je bohatý, může všechno. Bohatství je jedna z model, popularita druhou. To, že je někdo známý, že se o něm ve světě mluví a v novinách píše, začalo být považováno za dobro samo o sobě a za předmět uctívání.“ kardinál Newman

18.neděle mezidobí, C

Každý sedmý den v neděli si máme v kostele uvědomit, že nejsme ani Bůh, ani kůň nebo traktor.

Svatý Ignác z Loyoly, který má dnes svátek, začíná svá slavná duchovní cvičení takto:

„Člověk je stvořen, aby chválil Boha, našeho Pána, vzdával mu úctu a sloužil mu, a takto spasil svou duši. Jiné věci na světě jsou stvořeny pro člověka, aby mu pomáhaly k dosažení cíle, pro který je stvořen. Z toho plyne, že je má člověk užívat natolik, nakolik mu k jeho cíli pomáhají, a natolik se jich musí zříci, nakolik mu v tom překážejí. Proto je nutné, abychom se vůči stvořeným věcem stali indiferentními ve všem, co je dovoleno svobodě našeho rozhodnutí a není jí zakázáno. A tak co se nás týká, nemáme chtít více zdraví než nemoc, bohatství než chudobu, čest než potupu, dlouhý život než krátký, přejeme si a volíme jedině to, co nám více napomáhá k cíli, pro který jsme stvořeni.“

„Každý člověk má takovou hodnotu, jakou má jeho bod výchozí a jeho bod cílový. Nuže, na počátku, v odpověď na Boží volání, se všichni zřekli nejrůznějšího druhu vlastnictví, aby se vydali na cestu k Bohu, na konci pak se všichni ocitnou v Bohu. Pro každého má tedy výchozí a cílový bod hodnotu absolutna. A tato dvě absolutna proměňují den po dni, celou jejich existenci mezi tím. Co se týče nesnází, které se v tomto období mohou vyskytnout, musí jim s nimi pomáhat duchovní otec. Musí milovat své syny podle jejich křehkosti a vážit si jich podle jejich ideálu.“

Otec Jeroným

18.neděle mezidobí, C

Dnešní evangelium nám neklade otázku: „Kolik toho máme?“, ale otázku: „Nač spoléháme? Čím se cítíme být zajištěni?“.

Pro někoho je zajištěním jen milión na účtu, pro jiného to může být práce, na kterou spoléhá nebo právě tato knížka a tento růženec, bez které nemůže být.

Míra špatnosti může být stejná.

Protože jeden jako druhý může sice v Boha věřit, ale mohou se stejně všichni bát spolehnouti se na Boží péči, stejně se mohou bát nečekaných věcí.

Řada hodných lidí nechce být nikomu na obtíž, a tak spoléhají sami na sebe.

A pokud jsou věřící, řeknou, že Pána Boha nechtějí zneužívat a obtěžovat, a tak zase spoléhají na sebe.

Řada lidí se chce zbavit nejistoty tím, že si nadělají zásoby, jako by měli být na světě věčně, že udělají všechno možné i nemožné proto, aby je žádná nesnáž nemohla zaskočit.

Vypadá to jako prozíravost, ale ve skutečnosti je to nevěra.

Okoření se to výroky:

„Nic nepadá samo z nebe. Člověče přičiň se a Bůh ti pomůže.“

Evangelium přesto tento postoj kritizuje, protože nás zavádí na pole našich plánů a jistot a odvádí nás od spoléhání se na Boha a spojení s Ním.

Bůh nám neříká, že nás vytáhne z toho či onoho, ale chce být s námi ve všem a být naším největším bohatstvím.

18.neděle mezidobí, C

Kdo je bohatý?

Ten, kdo oplývá mnoha statky, kdo je vždy sytý,
užívá všeho potěšení, baví se a směje,
zaujímá privilegované postavení ve společenském žebříčku,
disponuje mocí a vlivem, dostává se mu poct,
těší se všeobecné vážnosti, lidé dají na jeho slova a názory.
Ale mnohem více než toto všechno
je postavení srdce ve vztahu k Bohu, k bližnímu a k sobě samému.
V duši boháče zabírá Boží místo bohatství.
Boháč s Bohem nepočítá. Nepočítá ani s lidmi. Mylně se domnívá,
že jeho bohatství, postavení a vliv je zdrojem života.
Chová se pohrdavě k chudým,
ačkoliv mnohdy získává své bohatství jejich vykořisťováním.

Kdo je chudý?

Ten, kdo trpí nedostatkem ve všem.
Nemůže uspokojit své základní potřeby.
Protože mu chybí chléb, strádá hladem.
Chudák často trpí chorobami; chudák je pronásledován; chudák
pláče.
Nemá-li vůbec žádný majetek,
nemůže získat ani společenské postavení.
Je často předmětem pohrdání.
Lidé neberou jeho slova a názory v úvahu.
Ani chápání evangelní chudoby se však netýká
v prvé řadě vlastnictví hmotných statků a společenského postavení.

Podstatou evangelní chudoby je postoj srdce vůči Bohu a vůči lidem.

Chudý skládá veškeré své naděje v Boha;

jde o vlastnictví všeho u Boha.

Chudého nežene touha po hmotných statcích.

Nebere bohatým jejich majetek násilím.

V nedostatku volá o milosrdenství k Pánu,

protože věří, že pouze Bůh ho může vyslyšet.

Nenazývejme se tak snadno chudáky,

i když čas od času zakoušíme určitý hmotný nedostatek:

Ve světě, v němž tak velké množství lidí umírá hladem,

nemůže si nikdo zpupně osobovat titul chudého.

Neprohlašujme zbytečně ukvapeně,

že se světem bohatých nemáme nic společného.

Bažení po majetku, pocit závisti,

velká touha po předmětech konzumu odhalují boháče v našem srdci;

to by možná nejdnou rádo opakovalo

spolu s pošetilcem z evangelia:

Ted' máš velké zásoby na mnoho let;

klidně si žij, jez, pij, buď veselé mysli!

18.neděle mezidobí, C

Položme se tyto otázky:

Na co v životě spoléhám? Co je pro mě jistotou?

Řada hodných lidí nechce být nikomu na obtíž,
nejsou lehkomyšní, a tak spoléhají sami na sebe.

A i když jsou věřící, řeknou,
že Pána Boha nechtějí obtěžovat nebo zneužívat
anebo mu moc nevěří a zase spoléhají na sebe.

Případně to okoření ještě úslovím:

„Člověče přičiň se a Pán Bůh ti pomůže“,

které vlastně moc křesťanské není,

protože Boží pomoc závisí na Boží dobrotě, a ne na našem přičiňování.

Na co tedy máme v životě spoléhat?

Na to, že je všechno stejně předem určeno?

Nebo na to, že Pán Bůh stejně udělá všechno sám, protože my jsme nešikovné?

Nebo opravdu jen sami na sebe? Důvodů k nejistotě je skutečně dost.

Řada lidí se chce zbavit nejistoty právě tím způsobem,

které kritizuje evangelium:

nadělavají si zásoby a zajistí se jako by měli být na tomto světě věčně;

udělají všechno možné i nemožné,

aby je nemohla žádná nesnáz zaskočit.

Vypadá to jako prozíravost, ale ve skutečnosti je to nedůvěra v Boha.

Raději se chceme spoléhat na naše vrabce v hrsti
než na Boží holuby na střeše.

Chamtivec je člověk velmi nesvobodný,
protože je ke svému skutečnému nebo vysněnému bohatství připoután.
Navíc ve chvíli smrti je úplně jedno,
jestli máme 5000 Kč nebo 5.000.000 miliónů.
Touha řady lidí po bohatství je výrazem jejich chudoby,
ve kterém jim chybí Boží bohatství.
Kdyby hmotné bohatství člověku stačilo,
tak by nejšťastnější lidé byli v nejbohatších zemích,
ale právě v nich bývá mnoho sebevražd.

V našem životě mohou nastat tyto čtyři situace:

- 1.Máme, co mít máme a neděkujeme za to.
- 2.Máme, co mít nemáme a nezříkáme se toho.
- 3.Nemáme, co mít máme a neusilujeme o to.
- 4.Nemáme, co mít nemáme a litujeme se.

18.neděle mezidobí, C, sv. Makarius, biskup

*Marnost nad marnost – praví Kazatel – všechno je marnost.
Blázne, ještě této noci budeš muset odevzdat svou duši
a či bude to, co jsi nashromáždil?*

Kdysi se Bůh rozhněval na Židy a vydal Jeruzalém nepřátelům na odív, takže nad Židy panovali ti, kdo je nenáviděli, a v Jeruzalémě nebyly už ani svátky, ani oběti.

A stejně se hněvá na duši, která přestupuje přikázání,
a vydává ji napospas nepřátelům, démonům a vášním.

A když ji nepřátelé takto svedou, dokonale ji zkazí.

A jako je dům bez pána zahalen tmou, hanbou a potupou

a je v něm plno špíny a nečistoty,
tak se i duše, kterou opustil její Pán,

i když se v ní předtím radoval se zástupem andělů,

naplní tmou hříchu, hanbou vášní a veškerou nešlechetností.

Běda cestě, po níž nikdo nechodí a na níž není slyšet lidského hlasu!

Stane se rejdištěm divoké zvěře.

Běda duši, nechodí-li v ní Pán a svým hlasem z ní nevyhání duchovní šelmy hříchu! Běda domu, nebydlí-li v něm hospodář!

Běda půdě, nemá-li rolníka, který by ji obdělával!

Běda lodi, nemá-li kormidelníka, neboť zmítána mořskými vlnami a bouří ztroskotá.

Běda duši, nemá-li Krista, který by ji pilně obdělával,
aby mohla přinášet dobré ovoce Ducha!

Neboť zpustne, zaroste trním a hlozím, nepřinese plody, a nakonec bude vypálena. Běda duši, nepřebývá-li v ní její Pán, Kristus!

Neboť zpustne, naplní ji zápach vášní a stane se příbytkem zla.

Když jde rolník obdělávat pole, bere si náradí a oblečení potřebné ke své práci.

Podobně učinil i Kristus, nebeský král a pravý rolník.

Když přišel k lidstvu zpustošenému zlem,

vzal na sebe tělo a jako náradí si nesl kříž;

obdělal zpustlou duši, vytrhal z ní trní a hloží zlých duchů,

vyplel koukol hříchu a veškerou uschlou trávu nepravostí spálil.
A když duši nástrojem kříže takto obdělal,
vysázal v ní překrásnou zahradu Ducha,
aby Bohu Hospodáři plodila
všechny druhy nejsladšího a nejžádoucnějšího ovoce.

18.neděle mezidobí, C, Jozef Augustin, Dej mi napít, str. 72

Prvním osidlem, které satan klade lidem do cesty, je touha po bohatství.
Ježíš mnohokrát varuje před chamtivostí:

*Mějte se na pozoru před každou chamtivostí,
neboť i když člověk má nadbytek, není tím jeho život zajištěn!*
Držení majetku však samo o sobě ještě nepředstavuje cíl.
Zapletení lidí do sítí mamonu a jejich spoutání řetězy bohatství
slouží jedině k tomu,
aby snadněji došli k marnivé světské cti a potom k vyzrálé pýše.

Nebezpečí se neskrývá ve vlastnictví samém,
ale v pyšném zaštiťování vlastního života majetkem.

Lidský život je darem samého Boha.

V Jeho stvořitelských rukou leží lidský úděl.

Člověk ztotočený majetkem snadno oklame sám sebe:

může si totiž myslet, že hodnota a délka jeho života
závisí na množství hmotných statků.

Vstupme do vlastního života, abychom mohli odhalit prvé pokušení –
velkou touhu po majetku.

Ne vždy přitom musí jít o hmotné statky.

Existují i jiné druhy majetku,

jimiž člověk rovněž může podmiňovat svůj život:

dobrá pověst, velké znalosti, moc, lidské emoce, smyslové rozkoše...

Pak – s odvoláním na vlastní zkušenost – si povšimněme,

jakým způsobem v nás vědomí vlastnictví mnoha statků

vyvolává pokušení pýchy:

pokušení nadřazenosti nad druhými,

pokušení soupeření, pohrdání druhými,

pokušení spoléhat se na především na vlastní možnosti, uzavírání se do
sebe, pokušení nevěřit v Boží prozřetelnost.

Pán Ježíš nás zve k chudobě. Nejen k vnější chudobě, tedy k vnější

svobodě vůči bohatství, ale ke skutečné chudobě.

Ta spočívá ve zřeknutí se hmotného majetku.

Zároveň s pozváním k chudobě nás Ježíš zve k *touze po potupách a pohrdání, neboť z těchto dvou věcí se rodí pokora.*

Z lidské stránky je to šílené přání.

Mnohým z nás připadá jako čirá pošetilost.

Chudoba, lidské pohrdání, znevažování a ponižování jsou samy o sobě utrpením, často velikým.

Nelze po nich toužit pro ně samé.

Lze si je přát pouze s ohledem

na úplné připodobnění se chudému a pohrdanému Kristu, jehož přijímáme jako svého Přítele a Mistra.

Ježíš nás zve k odvážnému přijímání chudoby, pokoření a pohrdání, abychom se mohli naučit jeho tichosti a pokoře:

Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce.

Myšlenka na chudobu, a tím spíše na pokoření v nás může vyvolat veliký vnitřní odpor.

Nedivme se tomu. Jde o přirozenou lidskou reakci.

Současně s růstem lásky ke Kristu

nám On sám daruje touhu připodobnit se Mu

ve snášení veškerých urážek, veškeré potupy

a stejně tak chudoby, jak skutečné, tak i duchovní.

18.neděle mezidobí, C, *Filokalia*, sv. Petr Damašský

Chceme-li vnímat svůj smrtelný stav,
musíme opustit své touhy a všechny starosti tohoto života.
Skrze tento útěk od všeho se horlivě odevzdejme Bohu s oddaností,
která je doopravdy požehnaná a božská.
Nechť každý z nás zkoumá svou vlastní duši
skrze studium božských Písem,
a to buď v dokonalé poslušnosti duše a těla,
nebo v klidu kráčení po andělské cestě.
Toto je zvláště důležité pro ty,
kteří doposud podléhají vášním
a nedokážou ovládat své vlastní touhy (ať už malé nebo velké).
„Sed' ve své cella,“ bylo řečeno, „a tvá cela tě naučí všemu“.
Nebo jak to formuloval sv. Basil:
„Klid spouští očišťování duše“.
Také je pravda, že Šalomoun říká:
„Bůh dal lidským synům škodlivé rozptylování,
takže mohou být rozptylování marnými věcmi“
(*Kaz 1,13 LXX*).
To má zabránit tomu,
aby je jejich nerozumná a vášnivá netečnost
nestahovala k tomu, co je ještě horší.

Třetí kapitola:

Následovat našeho Pána v Jeho chudobě.

*Lišky mají svá doupata a nebeští ptáci hnízda,
ale Syn člověk nemá, kam by hlavu složil (Lk 9,58).*

Jedna z prvních ctností našeho Pána, kterou máme následovat, je chudoba. O ní můžeme vyslovit tři body pro rozjímání:

1. Hledíme-li na chudobu podle lidských měřítek a jak je sama v sobě, objevíme na ní jen odpudivý aspekt.

Díváme-li se však na ni očima víry v nadpřirozeném stavu, do něhož ji povýšil Boží Syn, ukáže se nám přitažlivá, a zároveň objevíme, že je základem apoštolského života.

V době před Ježíšem Kristem se neoceňovala její záslužnost. Svět z ní měl hrůzu a prchal před ní.

Avšak vtělené Slovo tím, že se s ní zasnoubilo, když přijalo lidskou přirozenost, ji tak posvětilo ve své svaté Osobě, tak zušlechtilo, ba jako by zbožštilo, vložilo do ní tolik milosti a takové duchovní bohatství, že se stala láskou a rozkoší svatých.

Sv. František z Assisi ji uctívá

jako svou královnu a miluje ji jako svou nevěstu.

Sv. Ignác chce, abychom ji měli rádi jako svou matku,

a máme ji považovat za útočiště, které nás chrání před útoky nepřátel.

2. Uvažujme pak, jak nesmírně ji Boží Syn miloval a jakým způsobem ji praktikoval.

Když se chtěl stát člověkem, zvolil si chudou matku: narodil se uprostřed chudoby.

Betlémská jeskyně a jesle to dokazují.

Po třicet let žil z výtěžku své práce, i z práce Panny Marie a sv. Josefa.

Když začal svou veřejnou činnost a hlásal evangelium, žil pouze z almužny.

Neměl nic vlastního.

*Lišky mají svá doupata a nebeští ptáci hnízda,
ale Syn člověk nemá, kam by hlavu složil.
Za své první učedníky zvolil chudé rybáře.
Vytrpěl všechnu bídnost a všechna nepohodlí,
jež obvykle doprovázejí chudobu,
a nakonec zemřel nahý na kříži, když předtím ztratil všechno:
přátele, čest, vážnost, uznání.
Zbaven svých šatů a časných dober,
zbaven dokonce božských útěch, které příslušely k Jeho oslavenému stavu;
neměl nic jiného pozemského, leda potupy a bolesti.*

3. Podívejme se nyní, jak napodobujeme našeho Pána v praxi této ctnosti.
Jak si vážíme chudoby? Jaké city k ní živíme?
Jsme rádi, zakoušíme-li její účinky? Nebo se jich obáváme?
Máme plnou důvěru v Boha pro své vydržování a pro každou hmotnou potřebu?
Neceníme si snad bohatství a nehledáme je s dychtivostí?
Nerozhodujeme se snad pro zbytečné výdaje při zařizování svých pokojů?
Jsme spokojeni, je-li nám dáno k užívání, co je chatrnější a chudší?
Neprojevujeme snad větší vážnost a náklonnost
k bohatým osobám, právě pro výhody pohodlí?
Nic tak nepoškozuje dobrou pověst křesťanství, jako vidět jisté řeholníky,
pohlcovány vlastními zájmy stejně jako jim podobní svěští lidé.
*Svět naplňuje pohoršením zejména,
jedná-li se o řeholníky již reformovaného řádu
nebo řádu, který se domnívá, že v něm vládne prvotní nadšení.
Snad by se nejednalo o takové pohoršení u řeholníků řádů již propadlých uvolněnosti.
Chudoba a pokora našich prvních otců získala Tovaryšstvu větší vážnost,
než jejich vědomosti či mimořádné talenty, jako i přízeň pozemských knížat.
Kdybychom opustili praktikování těchto dvou ctností,
ztratili bychom veškerou svoji dobrou pověst
a v budoucnosti bychom nemohli vykázat žádný plod dobra.*

18.neděle mezidobí, C, sv. Tomáš Akvinský

Naše povinnosti k Bohu jsou trojího druhu.

Především je to **povinnost úcty**.

„Jsem-li Já Otec, kde je Má čest?“ (*Mal 1,6*)

A tato úcta spočívá ve třech věcech.

V chvále Boží: „Oběť chvály mne ctí“ (*Žl 49,23*).

Nesmí to být jen chvála úst, ale musí to být i chvála srdce:

„Tento lid mne ctí ústy, ale jejich srdce je daleko ode Mne“ (*Iz 29,13*).

Chvála Boží spočívá pak i v čistotě těla.

„Oslavte a noste Boha ve svém těle“ (*1 Kor 6,20*).

Dále pak i v spravedlivém posuzování bližního:

„V moci vládne, kdo miluje spravedlnost“ (*Žl 98,4*).

Za druhé dlužíme Bohu Otcí, abychom Ho napodobili.

„Řekl jsem: Otcem budeš mne nazývat a neodvrátíš se ode mne“ (*Jer 3,19*).

Napodobení se uskutečňuje především v lásce:

„Následujte Boha jeho milé dítky a žijete v lásce“ (*Ef 5,1*)

a tato láska se musí uskutečnit v srdci.

Dále pak v slitovnosti, neboť láska musí jít se slitováním ruku v ruce.

„Buďte milosrdní“ (*Lk 6,36*) a musí se to projevit činy.

Konečně pak v dokonalosti, neboť láska a milosrdenství musí být dokonalé.

„Buďte dokonalí, tak jako je dokonalý i váš nebeský Otec.“ (*Mt 5,48*).

Za třetí jsme Bohu povinni poslušností.

„Což se nemám poddat Otcí duchů?“ (*Žid 12,9*)

a to i pro příklad, který nám dal Syn, poslušný svého Otce až k smrti, jak se o tom mluví v listu k Filipským.

Ale poslušnými máme být i pro svou vlastní radost.

„Před Pánem, který mne vyvolil, chci tančit“ (*2 Sam 6,21*).

Konečně pak jsme Bohu povinni trpělivostí v souženích.

„Kázeň Hospodinovu, synu můj, neodmítej a neustávej, když tě trestá.

Neboť koho Pán miluje,

toho trestá jako Otec, který přeje svému synu“ (*Př 3,11-12*).

